

תורת הר שמואל

פרשת מסע ט תשע"ט זמני השבת:

כניתה: 7:05 צאת: 8:15 ר"ת: 8:47 שקיעה: 7:38

מזל טוב!

רב ראובן מוטטוב ורעיתו הי"ו
על הולדת הנכד

רב יעקב צדוק ורעיתו הי"ו
על הולדת התאומות

ברכה שמחה ונחת באורך ימים ושנים!

נדפס בעילום שם

ברכה שמחה ונחת ופרנסה, באורך ימים ושנים
בזכות זיכוי הרביים

ד ב ר

ושלא ישארו אפילו מעט שאין כבושים, בפרשת השבוע פרק ל"ג פסוק נ"א כתוב:

אל בני ישראל ואמרת אלהם כי אתם עברים את הירדן אל ארץ כנען, והורשתם את כל ישי הארץ מפנים ואבדתם את כל משכיתם ואת כל צלמי מסכתם תאבדו ואת כל במתם תשמדיו, והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשות אתה וכו', ואם לא תורישו את ישי הארץ מפנים והוא אשר תותירו מהם לשכלים בעיניכם ולזננים באצידיכם וצררו אתכם על הארץ אשר דמייתי לעשوت להם אעשה לכם.

הנה מפורש שאמרו להם להוריש את ישי הארץ, ואם לא יעשו כן – כאשר דמייתי לעשوت להם אעשה לכם! אתם תהיו במקומות! כשבני ישראל נכנסו לארץ מה הם עושים? הם והותירו מישובי הארץ ולא הורישו את כולם! ואז בא אליהם מלאך ה' מן הגליל אל הבכימים ויאמר עלה אתכם ממצרים ואביא אתכם אל הארץ אשר נשבעת לאבכיהם ואומר פנהס ואמר להם כך: (שופטים ב' א') ויעל מלאך ה' מן הגליל אל הבכימים ומיה זה פנהס! בא אף בריתית אתם לעולם, ואתם לא תכרתו ברית לירוש כי שמי הארץ אל כל בני ישראל וישאו העם את קולם ויבכו!

אחרי שבני ישראל שמעו את הגזירה הם נשאו את קולם בבליה. זוכרים את הסיפור על יעקב במפעל הפלדה! למה בני ישראל בוכין? הרי גם משה רבינו הזהיר אותם וגם פנהש ודאי שהזהיר אותם מה עליהם לעשות, וכיוון שלא עשו את מה שציריך, מה הבכי כתע? הרי זה דומה לפשיעה גמורה?! אלא ודאי שהיה זה טעות בשיקול הדעת, הם חשבו שהם עושים את מה שציריך אך התביעה עליהם הייתה שיש לאדם בחירה והם היו צריכים בבחירה להבין שציריך לעשות יותר!

מה היכשלו? מה הטעות? היה אפשר לסביר שתחילה יכנסו לארץ, יבשזו מקום אחד או שניים, יניחו שם את המזוזות ואת הבגדים וכל הרוכש עם הנשים והילדים, יקימו בית זמני או קבוע, ואחר כך ימשיכו את המלחמה ביחסות הדעת! ומה היה צריך לעשות במאמת? הבה נתובן, בפסקוק נ"ג כתוב: והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשות אתה, ופירש רשי' והורשתם את הארץ, והורשתם אותה מיושבה ואז וישבתם בה תוכלו להתקיים בה, רואים שכח רשי' רק שאין ישיבת קיימת עד

יעקב ישב בחדר המתנה של מפעל לפלה, הבוקר הוא עוזב את כל עיסוקיו האחרים כדי לפגש את בעל המפעל – אדון גרשון – ולשוח לפניו את בקשתו – רוצה הוא לעבוד במפעל הפלה ולקבל משכורת הוגנה. תוך כדי המתנה ראה זבולון דרכ פתח צדי את כל התוכונה שבמפעל, קורות פלה על מנופים ופועלים אצים רצים כל אחד לעובdotno.

לפתע עבר מנהל העבודה הראשי וראה את יעקב מתבונן דרך הפתח, אמר לו מנהל העבודה כל עוד אתה רק מסתכל אין שום בעיה, אך זאת הזר בנפשו ובנפש האחים שלא תיכנס לתוך שטח העבודה של המפעל ושל לא תישען על ידית מסוימת שלטה מן הקיר! יעקב המשיך להמתין עוד שעה לבועל המפעל עד שפקעה סבלנותו, נכנס יעקב לתוך שטח העבודה ונשען על הידית שלטה מן הקיר כדי שיוכל להתבונן בכל העבודה בתנוחה נעימה. רק נשען זבולון על הידית מיד השתחרר נעלית המנוף ונפלו לארץ קורות פלה בקורס רעש גדול על הפועלים ועל המכונות ונעשה נזק אדיר בין בונש ובין ברכושו.

ישב לו יעקב והחל בוכה, מה עשית! מה עשית! אמר לו מנהל העבודה עכשו אתה בוכה?! הרי זה הזרתי אותך! מה לך ולביבי, אדם בוכה על טעויות, אבל זה פשעה! על פשעה מגיע עונש ושהאדם יקבל את עונשו בשתייה! אבל בכி? על פשעה לא בוכים ורק מקבלים את הדין!

כשבני ישראל נכנסו לארץ הקב"ה ציווה אותם שייכנסו את כל הארץ

ח'ז ב' ב' ב'

עמוד 8

הלכה פסוקה
עמוד 6

נעם דברות

עמוד 7

מעשה שהי'ה
עמוד 5

יעון הפרשה

עמוד 4

פרפראות
למדני חוקין
עמוד 2
עמוד 3

יש ספק מה הכוונה, האם ה' רוצה שرك עלה את בני על גבי המזבח, או האם הוא מבקש שאשחת את בני, למשעה מה שארם היה פוטק היה נכון, אברם היה הדיין, אברם היה הפטוק, וגם אם הוא רק היה מעלה את בנו על גבי המזבח בלי לשחות גם כן היה מקיים את ציווי ה', אבל זה היה הניסיון, כי בתוך האמת עצמה גם כן אפשר להתבלבל ולטעות, על האדם לבחור באמת הברורה, ולא באמת הקללה! קבעו זמן ללימוד התורה? כן! כמה? רק חצי שעה כי ציריך גם לפנס, יכול להיות שזה נכון, אך זה הניסיון כמה אדם מוכן להקריב עצמו עבורי בוראו גם כשהוא צודק ואני פועל בצוור רעה, בכל זאת יש ניסיון גם בתוך האמת עצמה, מה לומדים השבוע? לומדים שבית המדרש ושיעורים צריכים להיות מלאים עד אפס מקום! לימוד חבורותות! תורה!

שינויו את כולם, השאלה היא מה ביאור הדברים, האם רק נגלה לנו שאין שם ישיבה קיימת עד שלא מורישים את כולם, ואז אין הפטוק שחייב מיד להוריש את כולם, אלא הפטוק רק שתדע לך שישיבתך אינה ישיבה קיימת עד שלא תוריש את כולם! ואז אפשר לחשוב ולומר בצדק שתחילה אבנה בית זמני אפילו שעדיין אין ישיבתך ישיבה קיימת, ואחר כך אגרש את כולם כדי להשלים את היבוש והשחיטה תחיה ישיבה קיימת!

או האם הביאור הוא אחרית, שהיא שכחוב והורשתם את הארץ וישבתם הביאור שחביבים קודם להוריש את הארץ, ורק אחר כך לשכת בה, ואם לא תעשו כסדר זה אז הפסד הוא גדול כי לא תהיה ישיבתכם ישיבה קיימת! אסור אפילו להניח את המזוזות עד שלא תורישו את כולם! ואם הנחת את היבוש את המזוזות אז תדע לך שהפסדת אפילו שהוא בדעתך להמשיך את היבוש אחרך!! זה דבר שנשאך לשיקול דעתם ובחרתם של ישראל מה הדרך הנכונה, הם בחרו בדרך הראשונה היוטר נעימה כשלעצמה היה עליהם לבחור בדרך השניה היוטר קשה אך האמתית ללא ערבות הרצונות והשיקולים הפרטיים הנוחים!! ולכן הם קצת הופטוו כשבא אליהם מלאך ה', שבו אליהם פנח ו אמר להם את הגזירה.

דבר זה גם מזכיר ברשי", שכחוב בפטוק: וגם אמרתי לא אגרש אותם מפניכם והוא לכם לצדים ואלהיהם יהיו לכם למקש, ופירים רשי" ו גם אמרתי, עתה אמרתי באפי ע"כ, הנה שדקך שנתחדשה הגזירה רק עכשו, דבר שקדם היה נרא להם שהוא ודאי בירושה, רק ואכןvr היה, שתחילה בודאי שככל הארץ הייתה להם ירושה, רק מכיוון שבחרו בפיטור יותר נוח לביאור הצעוי לכן כת נתחדשה גזירה חדשה שלא תהיה ישיבתכם בארץ ישראל ישיבה קיימת, ולכן הם בכ"ו הם בכ"ו כי זה לא היה דבר שידעו אותו בבירור קודם לכן, זה ניתן לבחירתם ולשיקול הבנותם, וכשאדם בוחר בצד אחד ובפיטור אחד כי הוא יותר קל ונעים, הוא נכשל. זה גם עיקר הניסיון שהיה לאברהם אבינו, אמר הקב"ה לאברהם העלות את בנו לעולה, כאן

cosa תנוומיין למשפחה היקרה משפחה חפצדי הי"ו על פטירתה רות בת דבורה זיל ת.ג.צ.ב.ה. ולא תוסיפו לדאה עוד

"מחציתם תקחו וננתה לאלעזר הכהן תרומות ה' וממחצית בני ישראל תקח אחד אחוזמן החמשים...וננתהו אותם ללוים שומרי משמרת משכן ה'"...

נכתבה בתורה פרשה זו, שהיתה לשעה, למדנו "לדורות" שמי שהולך למלחמה ציריך לאדם שעוסק בעבודתו שת��יףתו זכה שיתפלל עליו שלא יקרנו רע, משום לכך ציווה הקב"ה ליתן מלך מאנשי הצבא לכהן הגדול, שהוא המרפא על בני ישראל, ועוד זאת פירש הכתוב, שלא לשם שברו ומילוי ררכיו ניתן לכהן הגדול, אלא מחויבים تحت מוחלטם מכס לה', וחיל גבורה זה ניתן לקדוש ה' העומד לפני, מכאן שהיחסים במנוחה בבitem צריכים להפריש מהטוב שmagיע להם לשומרת תורה ועמליה, שכן בזכות תלמידי חכמים הם נשמרים מכל רע ומודרכיהם בהליכות עולם.

(העמק דבר)

יהיה בלבכם רגש של נקמה, אבל ממדין לא יעצה כלום, מלבד עורב וצמונה, סימן שאין להם תקנה. (רב" ניסנבוים)

"נקם נקמת בני ישראל מאת המדיים..." למה נסמכה נקמת מדין לפרשנות נדרים? כי בסופה של פרשנות נדרים נאמר: "ונשא את עונה" ומפרש רשי": למדנו מכאן שהగורם תקללה לחברו נכנס תחתינו לכל העונשין. והמדיינים גורמו תקללה לישראל שהפקירו בנותיהם,vr ציווה הקב"ה להנקם מהם. (קרבן העני)

"וهرמת מכס לה' מאת אנשי המלחמה..." מאנשי המלחמה לקחו מכס לה', אחד מחמש מאות, אולם מלאה שלא השתתפו במלחמה להקו אחד אחוזמן החמשים, פי עשרה, כי הם רכשו את שללם בכספי בלי טרחה והתאמצות ובלי מסירות נפש. (אדמו"ר ר' ישראל מרוזין)

פרפראות הרבה משה קלין

"נקם נקמת בני ישראל מאת המדיים..." ולא מאות מוואב, שהמוואבים נכנסו לדבר מלחמת יראה... אבל המדיינים נתבערו על ריב לא להם, דבר אחר: מפני שתפקידות טבויות שיש לי להוציא מהם: רות המואביה ונעמה העmonoית, (רש"י) רגש הנקמה טבעי באדם ובעם, ובוזדאי שgem בלבו של עם ישראל יש מקום לרשות נקמה כלפי שונאיו וצוריוו, אולם נקמה זו צריכה לשני תנאים אלה: ראשית, שהשנאה של האויב תהיה בלי כל סיבה, שזו אין כל תקווה להסירו השנאה מלבו, ושנית, אם האויב אכזרי מטבעו, אז אי אפשר לעשותו לבן תרבות, ובאמת שני תנאים אלה הם אחד, כי רק מי שהוא אכזרי מטבעו יכול לשנוא אחרים בלי כל סיבה, וכך אמר הקב"ה לישראל, אל תצר את מואב, כי בהם חסרים שני התנאים, שכן מואב תצא רות-וזהו אות נאמן שעניןו לכם עם בני אדם המסוגלים להעמיד בניהם בעלי נפש געלה, ועל כן גם נגד שנאותו לא

האם מותר
לילד שהגיע
להנוך לאכל
בשר בתשעת
הימים
הגמר בא מסכת
בבא בתרא דף ס
עמוד ב ת ר :

כשהחובב הבית בשניה, רבו פרושין בישראל שלא לאכול בשר ושלט לשותין יין. נטפל להן ר' יהושע, אמרו להן: בני, מפני מה אי אתם אוכלים בשר ואין אתם שותין יין? אמרו לו: נאכל בשר שמנסכים על גבי המזבח, וכחשיו בטל? מזבח, וכחשיו בטל? נשתה יין שמנסכים על גבי המזבח, וכחשיו בטל? אמר להם: א"כ, לחם לא נאכל, שכבר בטלו מנוחות! אפשר בפירות. פירות לא נאכל, שכבר בטלו בכורוי! אפשר בפירות אחרים. מים לא נשתה, שכבר בטל ייסוך המים! שתקו. אמר להן: בני, בוואו ואומר לכם: מדי אי אפשר - שאון גוזין גוזיה על הצבר או"כ רוב צבור יכולין לעמוד בה, דרכיב: בכאורה אתם נאים ואוטי אתם קובעים הגוי כולם, אלא אך אמרו חכמים: סד אדם את ביתו בסיד, ומשיר בו דבר מועט. וכמה? אמר רב יוסף: אםה על אמה. מכאן למדיו הראשונים מנהג לא

לאכל בשר ולא לשותין יין מר'ח אב עד אחריו התענית.

ויל' הארכות חיים (היל' ט' באב אות ד), יש נהגים להמנע מאכילת בשר משנכנס אב, לפי שאין שמחה אלא באכילה, ואף על פי כן א"צ להמנע מותבשל שלנטבשל בו בשר, דלצערני נשפהה קא מכונין, והרי נצער במניעת אכילת בשר. וכן נהגו בספר שראי אוכלים בשור ולא שותים יין, מיום ר'ח אב עד ט' באב. ונראה בעניינו שטעם המנהג לפי שניינו (תענית ב) שימוש י"ז בתומו בטל התמיד, וכן בטיל ייסוך היין. וכ"כ הכל בו. ובתשובה הרשב"א ח"א (ס"י שׁו) כתוב, מה שנагו אבותיהם של לאכל בשר משנכנס אב, אף על פי שאין כאן איסור מدين התלמוד כלל, שהרי אפשר בעבר ט' באב מותר לאכול בשר שלא בעסודה המפסקת, אף על פי כן מי שאוכל בשור בכל המקומות שנагו בו איסור, הוא פורץ גדר של הראשונים, ופוץ גדר ישכנו נחש.

וכן פסק מrown בש"ע סימן תקנא סעיף י' ויל' יש מי שאומר שהנהגים שלא לאכול בשר ביום הנזקרים, מותרים בתבשיל שנtabשל בו בשר, ואסורים בבשר עוף ובשר מלוח וין תוסס ומותר לשותין הבדלה וברכת המזון. הaga: ונוהgan להחמיר שלא לשותין בברכת המזון ולא בהבדלה (תשובה מהר"ל סי' ק"ו), אלא נותנים לא לתינוק ובמקרים דליה תינוק, מותר בעצמו לשותות ההבדלה. סעיף י"א, כל מי שאוכל בשור במקומות שנוהגים בו אישור משנכנס אב, פורץ גדר הוא וישכנו נחש". ע"ב.

וכן פשוט המנהג פה עה"ק ירושלים, שאין אוכלים בשור מיום ר'ח אב ואילך עד יום עשרה באב, ועד הכלל.

והאם מותר לקטן בשור ביום איסור דרבנן בתשובה הרשב"א בתשובה ח"א (ס"י צב) דס"ל שמותר לאכיל איסור דרבנן לתינוק. וכ"כ הר"ן (שבת קכח א) וכן דעת רבינו ישעה מטראני שלדבריהם מותר לתה תינוקות מאכלי בשור ביום אלה, ואפשר לדעת הרמב"ם (פרק יז מהל' מאכליות איסורות הל' כז) שכתב, שאיפלו איסור דרבנן אסור להאכיל בידים את התינוקות, וכדבריו פסק מrown בש"ע (ס"י שמג).

מכל מקום דבר שאיןו אסור מן הדין אפילו מדרבן, אלא רק מנהג שנאגו להחמיר, אין מקום לאוסרו לתינוקות שלא הגיעו למצות. ויל' המג"א (ס"י תקנא ס"ק לא): לתיינוק, ממשעו שמותר ליתן לתינוק בשור ויין בשבועו שחול בו ט' באב, דמעיירה לא נגנו איסור להחמיר לתינוקות. ומהו דוקא בתינוק שאין יודע להתאבל על ירושלים, ואין לומר שהוא דוקא במקום מצוחה, דהא בש"ע (ס"י רסט) ממשעו שאיפלו במקומ מצוחה לא ספינן איסורה לתינוק, אלא על כרחך דליקא בהא איסורה. ובಹגמ"ג ג"כ ממשעו שאף במקום שאסור לגודלים, לקטנים מותר. ע"כ.

אמנם האליה רבה (שם ס"ק כד) כתוב, ולי נראה שאסור ליתן לתינוק בריא בשר ויין ביום אלה, ושאני האיכא דהוי מצוחה, דהא בלא"ה לדעת הש"ע איפלו גדול מותר לשותות כוס הבדלה ובהמ"ז, והכא דמי ל"ש בש"ע (סעיף יד) שאסור לגודלים לספר ולכבס לקטנים. גם בהגמ"ג לא התיר לקטנים אלא בערך שבת אחר החותם, כיון שיש בו קצת קדושת שבת אחר החותם. ע"כ. גם הדוגל מורבה כתוב לחולק על המג"א, שהרי המהרי"ל לאסר לתה היין של כוס בהמ"ז איפלו לתינוק. ואם איתא דליך איסורה ליתן לתינוק למיה ירע כוס של בהמ"ז.

וכן פסק המשנה בדורה בסימן תקנא ס"ק ע' שהגיא לחינוך וישתה רוב הкус ודוקא אם לא הגיע עדין להתאבל על ירושלים ודוקא זהה שהוא מזכה אבל بلا מזכה אף שא"י להתאבל אסור בבשר ויין:

כשהוא בריא:

בשות' ייבע אומור כתוב בסוף התשובה מסקנא דידייא לדעת הספרדים מותר ליתן בשור לקטנים גם אחר ר'ח אב, ובפרט אם הוא קטן שאינו בריא כל כך. ורק כשהגיא הקטן לigel שותים עשרה שנה ויום אחד, שהוא בגדר מופלא והסכוון לאיש, טוב להחמיר עליו שלא יאכל מאכלי בשור ביום אלה עד אחר יומ ט' באב. ולדעת האשכנזים אסור לתה לקטן משעה שיודע להתאבל,

ובשות' אור לציון כתוב, נלע"ד שאין אסור בשור לקטנים בשבוע זה, ומ"מ לבני אשכנז אין דעתו להקל כשהגיאו להכרת אבילות, דאפשר שאחר שהמג"א אסר בזה נהגו אח"כ איסור לקטנים. אבל למנגה בני הספרדים לא כתוב שנהגו להצניע הכסcin, גם לא מצאנו מי שכותב שנהגו לאסור בשור לקטנים בשבוע זה, וע"כ נראה דם קטן שהגיא לחינוך ויודע ענייני אבילות מותר להאכילו בשור. דבשפק מנהג מעמידים על עיקר הדין, ועוד עצם איסור אכילת בשר אינו מטעם.

אבילות אלא מטעם ביטול הקרבנות וכונ"ל, וזה לא שייך בקטנים. ובפסקי תשובה כתוב נראה שקדום שהגיא לחינוך (גיל שיש) אין לאstorו, ויש הפסיקים למשעה כדורי המג"א שעדי גיל שיודע להתאבל (שהוא לא לפנ' גיל תשע) מותר להאכילם בשור, ומ"מ לפנ' דבורי החיה"א (המובא במ"ב סוף"ב) אין כל להחמיר בקטנים לפנ' גיל בר מצוחה אלא בשבוע שחול בו ט' באב, ויש המתירם בערך שבת קצת קדושת שבת. ובילד חלש אשר כולה קצת לכ"ע מותר להאכילו בשור עוף או התבשיל של בשר וכושים צורך מותר אף בשור בקר וכ skim שההתירו לגודלים החולמים ולמעוררת או يولדה (עד לי' יומ) או מיניקת הצריכה לך.

לסיכום: לדעת הספרדים מותר ליתן לקטנים בשור עד שיגיעו לבן לigel שותים עשרה ולבת לגיל אחת עשרה, ולדעת האשכנזים אין ליתן לקטנים מאכלי בשור מגיל 9 אלא א"כ הוא חלש קצת שאפשר ליתן לו עד גיל בר מצוחה.

"כבר כתיב 'וְלֹא יִרְאֶה בָּרַעֲוֹת דָּבָר וְשֵׁב מַאֲחִיר'. נמצא כל עניינים כאלה גורמים לישראל להיות נתוניים בהסתה פנים ח",ו, גם איתא בזורה"ק פרשת נשא שדר זה גורם לשורת סטרא אחרא באביה וגורם מסכינותו לביתה. על כן נדב לבי בעז"ה לאסופה את כל מאמרי חז"ל השיעיכים לעניין זה, ולהראות לפני הכל את גודל העווון והעונש שיש בזה, וגודל המעללה להאהשה הצנואה בדרכיה, שעי"ז היא זוכה לבנים יראי השם וחשובים שבדור, אולי על ידי זה יראו ויקחו מוסר ויתוקן קצת הפרצה הגדולה הזאת, ובזכות זה נזכה לראות בבניין ירושלים גדריה וענינה בב"א" (ח حقן חיים - ספר גדר עולם)

בלבולם כי שהרג בשוגג – שפטני מר מוקם אשר יניס שמה!

אתה הלא לו איז תקלוטם!
שמשו בעי מקלט, וכאיו הדרה אומרת למשה ר' - אתה תקלוט אתם!

פה מתחפה דבר מעניין ולמרות שאין ממהר לגור מא במסכת רاش השנה ושותה נלמד בהמשך אבל לפניו כן כדאי לנו למלוד את מושג הקוליטה אשר גם לירודע ובמפניו לשון הקודש יכול להיות עמוקה לא ידוע כלכולם. כי בשיטות המושג 'מקולט' הוא מקום הנמצא בהנתרפם של בניינים חדשים וגם ישנים המשמשים כהגנה בשעת מלחמה. יה גם הברוחים ממדינתם מיסיבות שונות והם מחפשים מקלט באיזרץ. ואנו גם כאן אנו פרש שמכיוון שרוצים יש אוים הרוצחים להרוגו והם גואלי הדם והוא זוקק למקלט להישמר בתוכו. אולי זה נכון אבל אולי יש כאן עוד ממשה אחר הלוקח מעולם החקלאות ואשר יוציא לאנשי השדה שכasher ונוטעים ובעין באדמה צריך לחזות פרק זמן מסויים עד שהගערין יקלט! יכול להיות שהכל נשעה כדת וכדין אבל האדמה לא קלטה את הגערין והוא לא יגיד

בשיקין הרג את הבל והוא הרגיש שהחברה דוחה אותו. הכרבה באותה עת היהת החברת בעלי החזים. והוא היה הרוצח הראשון וגם הגולן הראשון. ונכד תהייה בארץ. אבל ממי הוא הסתתר? למה הוא לא יכול לשון? יוציאים באתו מוקם? וזה מפני שמדוברת הפשטה בלבד! יכול להיות מכך מוקה מוסיים שהרוצח יודע שהוא לא אשם! בית המשפט בדק את נסיבות המקרה והתברור למלה מכל ספק שההරוג היה שיירוב ובמקרה גם פושע שफץ בלילה חשור אל מתחת כל גלגולים של מומיות נסעת ונהרג. הנגаг לא שם בכלל אבל לשון בלילה הוא לא יכול כי הוא הרוג ומהצפונו מייסר אחריו.

אנו. הוא ענקר עם השרשים שלו ממקומו ואני ביריה אל-לשתול אותו במקומם חדש. שם האדמה תקלוט אותו! שם הוא יחוור למנוחת הנפש שלו. שם הוא ימצא מניין לתפילה שם יכבדו אותו! הוא אפילו יוכל להיות שם הגבאי! שם תזרח לו המשם בעוד שבמקומות שהוא היה גר המשם כוסתה בענינים שחורים.

זה יכול ל��ורתו דוקא בעיר הולויים. הם המופקדים על יימוד התורה ולכך רקי המתכונים לחזיר לווצח את מנוחת נפשו. כך פריש החסבאה מכם וצ"ל מה שאותרם בתפילה "ותהווילין בטורותך היראה היא לזכותך למנוחת הנפש. וכן אומתת הנה מנהה הליים מדבריה היה יכול לקלוטו וווצחים ארץ וווקמו עני מקלט הנה מנקום וויש"י מפרש שאף במדבר הוא יכול לנוט על זה נאמר ושמיין לר' מקומ וויש"י מפרש שאף במדבר הוא יכול להנוט למלהנה לוייה ושם הוא נקטל. הוא נקטל בשמריה מפני החרס העצמי שלו בחותצאה מבגדן מנוחת הנפש של עצמי!
לובנו י"ע מה שומר על האדם היא מנוחת הנפש שלו, וכנראה שאפילו חיות

במה זה יפה לחשוב שהקב"ה שהוא המוקם של העולם הוא גם המקה מוניות הנפש לאלה הנגושים עמו. אדם מתפלל. אדם לומד תורה. אדם מקים מצוות. הוא מעשיר את הבסיס עצמו לשהייא מנוח נפש. הוא מבעג בעמוקם. שם יכול היה אפילו יעקב א' לשכב לנוח אחריו כל כך הרבה זמן שהוא לא עשה את זה. כי הרגיש שום וודק אם שהוא יכול פיסיד מה שollow. אדרבה וודק אם מגלה לו חלום שום וודק אם הוא מכוון של עולם הוא מגלה את המוקם של עצמו. את זה שאין לך דבר שאין לו מקום!

מכאן לҚראת הסיום נגע להתחלה המשער המזר מעזזה. אני הבוחן אחד מעיקולי המשער זהה לפתח מריא במסכת ראש השנה. הבוחן לא שכחתי, הנה, הגמרא בפרק ט"ז: כתוב שם כי... ואמר רבינו יצחק. ארבעה

“כשקין הרג את
הבל הוא הרגיש
שהחברה דותה
אותו, החברה
באונה עת הייתה
חברות בעלי החיים,
הוא היה הרוצה
הראשון וגם הגולה
הראשון, נע ונד
תהייה בארץ, אבל
מי הוא הסתתר?
למה הוא לא יכול
ליישן יומיים
באותו מקום? זה
מןני שמנוחת
הנפש אבדה לו!”

הפסוקים הראשונים שייכים לאברהם ע"ה. הראשון נמצא כשהתורה הק' אמרה לו 'תְּהִלֵּן כַּדְבָּר אֲמָרֶנִי שֶׁאַתָּה לְבָנֵי קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא'

בשנת אמרים עלי ה' חסיד ה' עני מותלמיין של אברהם!¹

הפסיקו שני שמותארח הימים בשערו שלנו וגום הוא שיר לאברהם א' נמצאים מוחרם לאחר שמתה תורה מספורה על עקידת יצחק והוא כתוב שם ב' בז' והשלישי ישא אברם את עינויו וייא את המקום מרוחק' בתבונת שם יי' בגג בעקבות ויל' שם כי בא המשמש ויקח מבני המקום וישם מושבאותיו וישכב במקום ההוא'. בהמשך אותה פרשה היה כתוב ויקץ עקבות משותיו ויאמר, אכן יש ה' במקומו זהה ואנכי לא דודעתי, וראו ואמרנו הנה גורא המקום הזה אין וזה כי אם בcit' א' זהה שער השמיים'.

ההפסוק הבא שיכנס לשיעור שלנו - ובנתים נאמר עליו שהוא אחרון האורחים שלנו היום נמצא בפרשה די סמסובה לפניה שלנו היא פרשנה שלם שם יש פסוק

שודך פסוקים שישיריים לונוא שול' הימן ירואו אלינו

בעקבות מאוחר יותר אבל בנסיבות הגיאו הזמן להתחילה.

למורות היה פסוקים שהבאו שיכים לתקופות
ולוחות את המילא המשורט את כלום והוא המילה "מ-
ען".

אנחנו יודעים כבר כמה דברים לפני פתיחת השיעור. בשארם א' השכימים בבורק אל ה"מוקס" - זה היה מקום התפילה שלו. ולכן אמרו חז"ל שהקובע מקום לתפלתו וכו'. גם המקום שמצויר לפני עקידת יצחק קשור לבית המקדש הנקרא בית תפילה! אנחנו יודעים שכשיעקב א' פגע במקום זה והה שוב בית המקדש אבל שם אפשר גם לפреш "וינויג בעמוקס" זה הקב"ה שעלו אמור חז"ל שהוא מקומו של עולם ואין העולם אשר עולמו

אתכם! הקוצאות אבל בעלות ממשמעות מהודדת" המיקום ינתח
במה שיפא שהמנומנים אמורים לאבלים את המילוי
אתם גם דבר הדעתו ותוכן יהווים והופן אותם לדאיות!

אני ממהר לחבר את הדברים שכבר אמרנו עם פרשタ
השבוע והנה דר' ונעשה פסקן ווסף הקשו
לענין שלנו אבל לפני אין מבקש את סכנתו והקהל
להקשיב ממשה בפרק א'abo בתורה בפרק ד' משנה שכונראה
אמר אתה קם זומא זומא לך כר': אל תהי זו כל אדם
אלאל תה מייפלא כל דבר, שאינו לך אדם שאין לו שעיה
איין לך דבר שאין לו מקום".

כברנאה ש"בז" ו"מפליג" הן שתי תוכנות אנוישיות עצובות. בני אדם - לא אלה שנמצאים בקהילה שלנו -

ולא נמנעים לבוז לכל אדם בטענה שאין לאותו אדם ערך , ולא מהססים להרחיק דברים בטענה שאין בהם צורך עוד. התנה מבקש מadam מישראל

שגם אם אתה לא מוציא סיבה לכבד אדם מסוים אבל למה לבודז? שלמה המלך כתב במשלי שלו "לוועג לרשותך עושהו!" היוזהר בני. אתה פוגע

ה'מקום' הוא הסיבה הרוחנית לבריאותו ויכולת מילוי את הדבר
בדעת שאין לך דבר שאיין לו מקום!

לאו-אפוסטוליה אתה לא מדבר בשבחו של בורא עולם.
עכשו ניכנס לפרשת השבעה.

ב הנושא הטעט אחרון של פרשיות השבוע הוא מצוה שעליה הכתוב בברוחם ארכנון מלול ישרו"ב: "יעזב הרוחם עזב טהרה ומשה לרגו"

ובשוגג אנחנו לא מושנים את דעתינו. רוץ הוא רוץ ולמי זה משנה שזה
בשוגג והוא בפושת ואנחנו מילים תשוכנות חזות התורה אשר שם דפין
בכני ישראלי". הتورה מתכוונת למה שנתקיים בה בתרה את המשזה של

הנזכר לא שם לב להבדל בין המזיד והשוגג! אבל משלו יתיר על השוגג. הנזכר רבו נצחותה "הורה שמש לזרוחם" הרוחץ גם הוא בעולות והוא זוקק לשמש! אבל מה היא המשמש שחרורה לו? למה על ידי ערי מקלט שבונין בשבייל הוא חזרו לעצמו ממש אבודה? ולמה באמנת משה ר' אריה

פרוטה בכיסו אבל התאכסן כהרגלו במלון מפואר גם יקר, וכשהגיע היום האחרון והוא באמת לא הרוי ממאמה גם לשלם את המלון לא יכול הוא ומשב באוטו רגע הקישו על דלתו סוחרים, הציעו לו הצעה טובча ואך שילמו דמי קדימה והוא יכול לשלם את הובתו ויצא בכבוד. מיד הוא סע לרבו ובשנכנס עד לפני שדייבורו משחו אמר לו רבו - "על דעתות לא דברנו!" אבל השינוי התחולל כי הם פגשו את עצם דרך מבט בראשה להם את הקב"ה. אברם אמר לשבויים מצות לך לך לא היה אברם אלא מי שיהה אברהם ועליו לא היהת גורלה.

כמה זה יפה וכמה זה נפלא. הרוץ מכין שקים מצוה לנו אל עיר מקלט ושב שם עד תום הזמן שהוא צריך לתוכה הנה הוא כדי שנולד מחדש. אלא שהחיות שלו שם מוגבלת להיווט אך ורק בעיר המקלט ואסור לו לצאת משם. אלו הן הגבלות לפי הוראות הרופא. די לו בך שהאויר שורם בעיר מקלט הוא טוב לו והוא יושב בעיר הלוויים ועובד בתורה במנוחת הנפש בדרך הלוויים שב ורפא לו.

שבת שלום למתפללים בתי הכנסת בחר שמואל ולהרביהם המשכיבים ל��ול דיבכל אחר ואותה.

דברים מוקריין גוזר דינו של אדם. גוזר דין אינו דבר פשוט. יש בית דין חשוב ושמע סיפורו ובדק עדיהם ובא להחלטה מרשיעה. הנאשם חiyav בעונש. מתים. ורב י יצחק מגלה שאפשר לקודו גוזר דין ולהחזיר נשמות לפגרים מתים.

ולא רק בפועל אחת אלא באירועה פעולות, ויש דעה שיש דרך חמישית גם כן. מהו הון הדרכיים? הרשות היא שינוי השם והרביעית היא שינוי מעשה. הדרך השלישי היא שינוי השם והרביעית היא שינוי מעשה. כל אחד מאربעה דרכיהם אלו מוצמד פ██וק. לצדקה - "צדקה תצל ממות". לצדקה - דכתיב יוציאקו אל ה' בצד להם וממצוקותיהם צאים". שינוי השם - דכתיב "שורי אשורת לא תקרו שמי שי כשר שמה וברכתי אותה ועם נתתי לך ממנה ב", שינוי מעשה דכתיב "וירא הא' את מעשיהם וכתיב וייחם הא'" על הרעה אשר דיבר לנשות לא עשה". זה קשור באנשי נינה שהיתה עליהם גזירה של "עד ארבעים יום ונינה הפקת"!

ועל זה הגיעו מביאה דעה נספת שיש עוד דרך והוא שינוי מקום! דכתיב "ויאמר ה' אל אברם לך לך וחורך כתוב ואעשר לגו גדור". המנחה המושתך של כל הדברים הללו הוא שינוי. גזירה באמת אי אפשר לשנות ולקורע Abel האדם שהגזירה מחרה עליו איננו! ומכיון שהוא אין במי פגועה! התהילה הוא אחד בכל הדרכים. מי שננתן הצדקה פוגש את הקב"ה דרך המצווה והתגלו פה הפנים המגדולי האדרומיים ובוכה בודאי אין מי שהיה מקודם. מסופר על אחד מגדולי האדרומים שבעצירותו היה סוחר והנה אחת כשהשה אצל רביו אמר לו רבו בשנה השנה הקרובה הוא לא ירוח מאומה. לא ברור למה הוא לא נבהל ובשנה קרובה הוא יצא ליריד ושהה שם כמה שבועות עד נון היעיד. הוא היה בלי

מעשה שהיר...¹

בירושלים למד קבלה מפי המקובל רבי קלוניינוס. רבו בנגלה ובנסתר היה הרדב"ז (רבי דוד בן זمرا), שאצלו למד במצרים. למד תורה גם אצל רבי בצלאל אשכנזי, מחבר "שיטת מקובצת", וכתב עמו כמה מספרי ה"שיטת" וביניהם ה"שיטת" על זבחים.

התבודד שש שנים בקדושה ובפרישות. שנתיים ישב על אי בודד על הנילוס, שהוא שיר לדודו - חותנו. חיבר פירוש ל"ספרא דעתינותא". אליוו הנביא היה מתגלה אליו תדייר. בשנת ה'יש"ל (1507) הורה לו אליוו הנביא לעלות לאرض ישראל ולמסור שם את תורה ואת סודותיו בנסתר לרבי חיים ויטל. האר"י התישב ב匝פת, ועוד הספיק להכיר את הרמ"ק (רבי משה קורדובירו). אחרי זמן קצר נפטר הרמ"ק והאר"י החל לדרוש בענייני קבלה בבית - הכנסת האשכנזי ב匝פת. למורות שהשתדל להצטנע, הכירו הכל בגודלו. בין שומעיו היה גם מxon רבי יוסף קארו (בעל "בית יוסף" ו"שולחן ערוך").

רבי חיים ויטל שהה עם רבו האר"י רק כשנה, ובזה הספיק לקבל את תורה ורבו ולהיות גדול תלמידיו והמוסמך היחיד להנחלת את תורה הקבלה לדורות עולם. רבי חיים ויטל רשם מפי האר"י את תורהתו וליקט מורשתם של שאר התלמידים, המכונים "חברים". הספר העיקרי שערך רבוי חיים ויטל הוא "עץ חיים", המכיל חידושים רבים בקבלה, שחלקים בהםים לפרש מקומות קשים בספר ה"זוהר", ובו מובאת שיטת האר"י. רבים ממנהיגי האר"י שיסודות בתורת הקבלה, הפכו לנחלת המוניה בית ישראל, בעיקר בזכות רבי אברהם גומביבר, אחד הפסוקים המוסכמים והמקובלים ביותר, שבספרו "מגן אברהם", כלל את מנהגי האר"י ואת הכרעותיו, כשהוא מכנה אותם "כתבים".

רבי יצחק לוריא אשכנזי (האר"י הקדוש) זצ"ל (ה' אב של'ב)

רבי יצחק לוריא אשכנזי בר שלמה מחכמי ארץ ישראל ומצרים. נולד בירושלים בשנת ה'רץ"ד (1534). נפטר ב匝פת, בגיל 38, ביום ה' באב ה'שלא"ב (1572). מייסד ויוצר שיטת חדשה ועמוקה בתורת הקבלה, הנקרואת "שיטת האר"י", והיא המקובלית עד ימינו. כינויו האר"י הוא ראשי - תיבות של האלקי רבי יצחק.

בני דורו קראו לו רבי יצחק אשכנזי. מרבית שנותיו ישב במצרים. היה קרובו של מהרש"ל (רבי שלמה לוריא). אביו עלה לארץ ישראל מפולין או מאשכנז.

בעודו ילד התייתם מאביו ואימנו לכה אותו למצרים, שם שהן אצל אחיו האם, רבי מרדכי פרנסיס, שהוא עשיר גדול. בן 15 נ שא לאשה את בתו של רבי מרדכי דודו. עוד בהיותו

משנכנס אב ממעטין בשמחה

הקדמה: במשנה בתעניינה (כו:) איתא "משנכנס אב ממעתין בשמחה". בגם' שם (כט:) איתא "הלויך בר ישראל דעת ליה דינא בהדי נカリ לשתחמייט מיניה באב"^(א). ואיתא בברייתא ביבמות "דתנייא מראש חדש ועד התענית העם ממעתין מעסיקיהן מלישא ומלייתן, מלבדנות ולנטוע, ומליירס ומליישא"^(ב). לא עסקנו כאן ורק בדינים ההובאה בברייתא ביבמות, וגם לעוניון "תיקון כלים" ההוראה בירושלמי. והוא רק חלק מהධיניות הנוגעות ל"תשעת הימים", שהוא לפי מנהג בני אשכנז גם מתחילהם מר'ח' אב המנהגי "רחיצה" כ"יבור" ו"בשר יין".^(ג)

מלישא ומליתן: יש למעט בכל משא ומתן, ולא יעסוק אלא כדי פרנסתו^(ג). ובזמןינו נהגו להקל בכל זה משום דהכל נחשב כעת כדי פרנסתיו^(ד). אבל משא ומתן של שמחה אף בזמןינו יש למעט מזה^(ג), אא"כ הוא דבר האבד^(ד).

מלבנות ולנטוע: אסור לבנות מבנים של שמחה^(ז), אך יבוא לידי הפסד^(ח). ונכלל במבנה של שמחה הוא כל בניין שהוא להרוווחה בעולמא, שאין צורך לו לדירתו^(ט). ולכן אין לעשות שם תיקון בבית שהוא לויי בלבד (כגון לצבע וככדומה)^(י). וכן אין לנטווע נטיעות של שמחה, שכן אין לנטווע בגינה פרחים לנווי וככדומה^(יא).

מליארס ומליישא: אין נושאין נשים אפילו ב- סעודה
^(יב). אבל אירוסין ב- סעודה
 מותר אפילו בתשעהباب עצמו, שמא יקדמו אחר^(ז). וכן מותר לעשות "ווארת" או "תנאים", בתנאי שלא עושים סעודה אלא עם מני מרקהות בלבד, וגם שצරיך להיות ב- ריקודים
 ומחולות^(ח). וריקודים ומחולות אסור גם ב- איירוסין
^(ט)[...]. ואף שמדובר דגם הדינים אלו אינם מתחילהם אלא מר'ח'ב, וכן פסק בש"ע, "מ" הרמא" כתוב שנגנו להחמיר בדינים אלו כבר מי"ז בתומו^(י).

תיקון כלים: עוד מנהג מצינו בירושלמי, והובאה בטור ושות'ע, הוא שנהגו נשים מר"ח אב לא "למשתי עמרא", דהיינו שלא לעשותו או לעורוך חוטים^(י). וה"ה שאינו לעשות או לתakan שום בגדי וככל^(ח). ואפילהו לתakan מונעלים אסור^(ז). אבל מותר ליתן לוגי לתakan עד שבוע שחול בו^(ט). מ"מ יש למעט גם בהזה כפי הגדירם של משא ומנתן דנ"ל

קניית כלים: כתוב שם ברם"א שלאו דוקא עשיית ותיקון כלים הוא

"זאת רשות שעניינה סיבת הדבר, שאנו מוחשיים בעצמינו את הקב"ה מאיתנו. הוא ציווה לנו והתקדישתם והייתה קדושה. ואמרו חז"ל כל המגדש עצמו מלמטה מגדשיו אותו מלמעלה מעת מחדשו אותו:

הרבה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא, וככתוב אחר אחר אומר כי 'אלקין מטהלך בקרב מהניך להצילך וגוי', (והמאמיר להצילך כולל הרובה עניינים, להצילך מן החורב מן הרעב ומן השבי ומן הביזה), והיה מהניך קדוש, ולא יראה בר ערות דבר ושב מאחריך, הרי ביאר לנו הכתוב מפורש, שכאשר נהיה קדושים הוא מטהלך בינו להצילנו מכל רע, אבל אם יראה בנו ערות דבר הוא שב מאחרינו, וממי לא

יחולו עליינו כל הסיבות ח"ז" (החפץ חיים - מכתביהם ומאמריהם)

נעם דברות הרב עמנואל איפרגן

בעניין אכילת בשר אחרי ראש חודש אב והמנוגים בו

כידוע נהוגים ברוב תפוצות
ישראל שלא לאכול בשר
ראש חדש אב ויש
נהוגים לאכול ביום ראש
חדש ולאחר מכן אין

אוכלים. יש ממכונים לסייע מסכת. וכן תמצוא שיש אנשים חלשים שאוכלים רק עוף ולא של סיום המסכת. וכן ננסה לגעת בשורש המנוג ומונגים בו. ובכל אופן תדע שמנוגה הנעשה כדין מוגה שלא לאכול רק בשבוע שחיל בו ט' באב בשר, והתרה, ואף מי שהיה נהוג שלא לאכול רק בשבוע שחיל בו ט' באב בשר, ואח' כ נהג ג' פעמים שלא לאכול בראש מרחש חדש, לא יכול להתרה נדרו. אלא בדברים ונעננים מסוימים כגון להשל על נדרו וכדו', דהיו נדר של מצה שאין לו התרה. ייש להתרה ابوפים מסוימים כמו שתראה להלן.

הנה מקור המנוג שאין לאכול בשר ביום שקדום ט' באב. כתוב האבי עורי (סימן תפ"ב והובא בטור סימן תקנ"א) נהגו אבותינו שלא לרוחן מראש חדש, ויש עלייו לקיים מקומות שנוהגים מתענין מבשר ויין. ובטור הביא שכ"כ הרמב"ן שיש מקומות שנוהגים שלא לאכול בשר מראש חדש עד התענית, ואסור לשנות המנוג. וכענין זה כתבו והביאו הרבה בראשונים. ובטור שמאנו שיש נהוגים מראש חדש עד אחרי התענית, ויש נהוגים שלא לרוחן ט' באב, ויש נהוגים מי"ז בתמוז. וכ"כ השו"ע (סימן תקנ"א סעיף ט') ונראה שרוב העולם נהגו שלא לאכול בשר מראש חדש משום שהוא דעת יש אמורים בתאר, ואף שהדעה האחורה היא שיש נהוגים מי"ז בתמוז. מכל מקום נהגו דעתם בינויו. (וכיודע בהרבה מקהילות מרוקו נהגו כן אף פשוט עם, וכשאו לא רץ נאמר להם כי מנהג מנהגה טעות. ותדע שכל מנהג יסודו בהרי קודש. ובמקומו יבוא).

אומנם הרמב"ם בהלכות תענית (פרק ה' הלכה ו') כתוב כבר נהגו כל ישראל שלא לאכול בשר בשבת זו, וכו'. ויש מקומות שנוהגו לבטל השוויה מראש חדש עד התענית. עכ"ל, ומובהר להדייה בדברי הרמב"ם שהמנוג שלא לאכול בשר, דוקא בשבוע שחיל בו ט' באב ולא מראש חדש. ואפשר שמה שהביאו שאר אשונים שיש נהוגים מראש חדש, וכן מי"ז בתמוז. היינו שיש ככלו נהוגים כן, אבל בדברי הרמב"ם מובהר שכיל ישראל (היאנו במקומו) נהגו בשבוע שחיל. ויתירה מזו כתוב הרוב המgid משנה (שם) המנוג הזה לא פשט בארץות אלו, לעניין אכילת בשר שכן נמנען אל ערב התענית אבל אין נכניין, וכו'. עכ"כ. ומובהר אף שמה שכtab הרמב"ם שנוהgo כל ישראל כן, הרוב המgid כתוב אכן כן במקומו, ובכל אופן כל מקום לפי מנהגו.

והרש"א כתוב בתשובה (סימן שי' נ) נהגו אבותיהם נשמתם עד שלא לאכול בשר משנכנס אב. ואע"פ שאין כאן אישור לכל מדין התלמוד, שאפילו בערב הצום בסעודה שאין מפסיק בה מותר לאכול בשר ולשתותין אפיקלו מניא שיאוכל בשר בכל המקומות שנוהgo בו או אישור פוץ גדרן של ראשונים ופרץ גדר ישכנו נחש של דבריהם. עכ"ל. ומובהר אף שאין אישור בדבר, כל מקום שנוהgo בדור זה, פרוץ גדר ישכנו נחש. ומהנה שנוהgo לא אסור אין להתרה. ויתירה מזו, מי שיאינו נהוג באבילים עם החיבור, לא יראה בנחמת החיבור. ועוד שהוא באגדה "הפורושים מן

הציבור" שכידוע מה שכtab הרמב"ם (הלכות אבל פרק א' הלכה י') והנה כאמור, למקרה נהוג רובה דעתם, שלא לאכול בשר מראש חדש אב, ולא משבוע שחיל בו. וכמ"ש רוב הפסוקים וכ"כ המשנן'ב וכף החאים (סימן תקנ"א ס"ק נ"ח) ועוד פוסקים. ומובהר גם דהמןוג שנוהgo לא לאכול בשר, הוא הדין נמי בשר מלוח. ואך מי שיאינו שמח באכילת בשר נהוג כן, כמ"ש הסcin מראש חדש, וכו'. ואך שיש צד נסף זומר שהבשר ביום הינו בדר הפסוקים וכן כ"כ השו"ע. (אך שיש צד נסף זומר שהבשר ביום הינו קבוע ומכו בכל מקום ואין בו שמחה כמו שהיא ביום חול', ועוד צדדים להתרה).

ובספר סדר הימים (עמדו ע"ט) כתוב שאף ביום ראש חדש עצמו, יש להימנע מאכילת בשר, אף על פי שהוא ראש חדש שנקרו מועד, והוא יום שמחה, הוαι והוא ראש חדש של פורענות ועוד שבו נטלך אהרון הכהן, לכן אין להעדיפו על שאר הימים ע"ש. אלים מנהג הספרדים להקל באכילת בשר ביום ראש חדש אב, וכן כתוב הנסטה הגדולה בשינויו נכסת הגדולה, (סימן תקנ"א הגות בית יוסף אות כ"ו) שהמנוג הפשט לאכול

בשר בראש חדש אב ע"ש. וכן העיד מラン החיד"א בספר מורה באכבע (אות רל"ג) שהמנוג להקל באכילת בשר בראש חדש. וכן הסכים הגאון רב חיים פלאגי בספרו מועד לכל חי. (סימן י' אות ו') ורבותינו האשכנזים נהוגים איסור מיום ראש חדש עצמו, אומנם גם לשיטות יש בזה חילוקי דעתו, כמו באשר בספר דרכי שלום וחaims (סימן טرس"ו) שכתב שם הגאון מונתקאט בעל מנוחת אלעזר, שכן נהגו אבותינו ורבותינו, וכן הוא נהוג אחיריהם.

ולמעשה נהוגין להקל לפיו העניין, וכמ"ש החיד"א בספר ברכי יוסף (סימן תקנ"א) שיש מקלין לאכול בשר מושל שנשותיר מסעדות שבת. וכו'. שהפוסקים כתבו שבדרבנן נקיין להקל. וזהaca דהוי מנוגה בעלה אמרין בהא הויל ואשתורי לשבת אשורי לחול. ואך שיש לדחות ראייה זו לפי מה שמוחלקי ריבנן בותאי הלא בספרותם, והארכנו בזה המכוקם אחר. מ"מ אין למחות במקלים. עכ"ד. ואך שהשער תשובה (על גליאון השו"ע שם ס"ק י"א) כתוב שבמידותינו לא שמעתי מי שמקיל בזה והמקיל בכלל פורץ גדר. עכ"ב. ואך שגדולי רבותינו מחייב האשכנזים נהוגים לחימר בזה כעת השער תשובה, מ"מ עיין באחרונים שנקטו בפשיות לדברי החיד"א להלכה ולמעשה, וטעמו בצדיו דהוי מילתא דרבנן נקיין להקל. ועיין בשדי חמץ מערכת בין המצרים (פתח השדה סימן א' סוף אות ג') שהביא מכתב מגודל אחד שנאגן, והסבירו עמו מהר"ם אריך זיל' ועד גודלים. ועיין בספר כף החאים (ס"ק קמ"ד) וכ"כ בשו"ת חלקת יעקב (ח"ג סימן כ"א) דהמקיל יש לו על מי לסתמו, ובפרט מריך בשר דקל טפי.

ועוד (בעניין קולא שנוהגים בעניין זה) עכ"פ שמרן השו"ע (שם) כתוב שאין הבדל לעניין אכילת בשר בט' הימים בין בשר ברהמה לבין בשר עוף. מ"מ כתבו האחرونים להקל בבשר עוף. וכמ"ש בספר מנהגי מצרים (סימן תקנ"א אות ס') שנагו מצרים לשוחות עופות בתשעת הימים, שאין שמחה אלא בשר בהמה. וכן כתוב רבי רפאל אהרון בן שמיעון בספר נחר מצרים. (הלוות תשעה באבอาท ט') ואך דהוי מנוגה אין להקל בזה נגד דברי מירן השו"ע. אבל אם הוא אדם חלש יש להקל לו לאכול בשר עוף, (וחוללה מעיקר הדין אף בשאר המה יכל לאכול. ועיין באחרונים שגם בזה הקפידו שלא לאכול עופות הקרביין על גבי המחבב בגון תורמים או בני יונה) וכמו שכתבו היב"ח (סימן תקנ"ב) והמנוג אברהם (סימן תקנ"א ס"ק כ"ח) ועוד אחירונים.

וע"ע במשנה ברורה (שם ס"ק ע"ג) דאך שהשו"ע התר לאלול לאכול בשר בסעודה של סיום מסכת, מ"מ לא ימירה או אחר בשビル זה, וגם אם לא היה עשה שודזה בשאר הימים אפשר לא עישנה גם עתה. עכ"ד. וחילום נהוג כמעט בכל בתיה המדריש לכין לעשות הטיסומיות בתשעת הימים כדי שיוכלו לאכול בשר טפי. ועיין עוד בספר כף החאים (ס"ק קס"א) שכתב, מותר לשיר שוף המסכת. רק שלא ילך בטל עברו זה, אלא יעסוק בעניין אחר תמורה. וכן מותר להקדים אם אינם מונה בהבנה וביעון וכו', עיין שם.

ועוד נמצא כהנה וכחנה חילוקים בפוסקים האשכנזים, ולא נגעתי רך מקצתו. ומכאן תבין שמה שהרבנים ונותני הקשרות מעלים עיניהם מכירית בשר ועופות ובפרט מעדות ומכרית אוכל. וכך מידי בזה, שיש חולמים וכדו' שציריכם לאכול. והויל לא כארה הי' הערמה, שהרי באים גם מי שאינו חולוה וקונים גם שאור המון העם. ועוד אף אם באים חולמים וקונים בתשעה ימים ורק על קנית חולמים וקונים. ועוד אף אם באים חולמים וקונים מי התיר למוכר לבירא. ודומית למה שפסק השו"ע (סימן קס"ט סעיף ב') שמי שאינו מברך אסור ליתן לו לאכול. ואך דהיכא הי' מידי דקל טפי מאכילה לא ברכה, ווש להתר מרשם דרכי שלום. מכל מקום זוקנים הדין להורות על סיגרת החנויות, או למוכר רך מוציא פרווה. וכמ"ש הרמב"ם שמנגןין הסcin מרשא חדש, והיינו שאין לחשוט, ואך שלא יהיה מצוי בשר, ורק לצריך לו מין הדין. אלא תדע כיון דהוי מנוגה, ואך דהוי מנוגה שלא איסור שאלת הרבים הלה עיליהם ועל רעם וכו'. מכל מקום הזקונה בדור הראשון היכיר בשרה לעילם, ואין אפשרות לגוזר כן אף לבעל עסקים שומרם מצוות, ומטעמים השמורים לרבענים נועני הקשרות.

ומכל זה למדת אף שנוהgo מנתן לאיסור באכילת בשר בט' ימים, מכל מקום מצוא התר בדבר אף שבפוסקים כתבו להחמיר בזה. וטעמא דמלתא דאך שנוהgo על מנת באב, הוסיפו חומרא על מנתה. ולכך היכא שיש צד להקל בדבר מקלין.-shell מידי דרבנן הולכים להקל, ויתירה מזו תמצא ברמ"א שם דאם הוא חולוה מותר לאכול בשר אף במקומות שנוהgo לא טהור. והרחיבו הדין לכל אחד שיש בו גם מקצת חול, וחולשה וכדו', שיש להתר לו לאכול בשר. ומכל מקום לבירא אין לו להפץ ולמצוא התר ד' פורץ גדר ישכנו נחש של דבריהם".

ח'זו בני חב"ב

שיעור חדש בבית
הכנסת אהל לוי
אחרי מנין שחרירית
של 08:30, עם הרב
אריה אטינגר,
שיעור משך 20
דקות מלא בכל
טוב!

שיעור חדש בבית הכנסת אהל
ליי בשעה 18:30, מסכת שבת
והלכות שבת עם הרב מימון
אלבז, מלא בכל טוב!

שיעור הלכה כל ערב בבית
הכנסת אהל לוי בשעה 20:30,
עם הרב לוי יצחק חביב, מלא
בכל טוב!

מזל טוב ושמחה רבה בהילולא של האור החיים
הקדוש בביתו של מגיד השיעור הרב חיים ביתון
ורעיתו ה"ז

ע"י הרב חיים ביתון ה"ז רחוב ברק特 15 כל מוצ"ש
אצל משפטת בן חיים רחוב אבני החoston 63 בשעה 16:45:
בזמן הדלקת נרות אצל משפטת ר' דוד ירושלמי ה"ז, רחוב נפרך 9, ממתוקים והפתעות!
כל ערב עם הרב יעקב דרשן ה"ז בבית הכנסת הספרדי ממתוקים והפתעות ונחתת אמיטי!
בבית הכנסת החסידי בשעה 15:30 על ידי משפטת קוהלי ה"ז לבנות עד כיתה ח'
בתיה לבנות - תהלים לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור בזהר - שיעור דף יומי - מפורסם בבית הכנסת

שיעור תורה

שיעור באור החחים הקדושים
תהילים ושיעור לנשים
קבלה שבת לבנות
מתמידים לבנים
בתיה לבנות
טהילים לבנים - תהלים לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור בזהר - שיעור דף יומי - מפורסם בבית הכנסת

שירותי דת וגמלות חסד

لتיאום בעניין טהרה:
שאלות בהלכה וטהרה:
שאלות בהלכה וטהרה:
דיבר תורה בדיוני מנות ושכרבים:
גמ"ח תרומות:
גמ"ח דידיטורים לחימום:
מץ ענבים:
כריית של בריתות:
גמ"ח בלוני גז:
גמ"ח מזוזות:

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - אברהם ג'יין
הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - חיים בל
גמ"ח פלאות לשבת - משפחת פרלמן:
גמ"ח עריסה לתינוק לחודשים ראשונים:
גמ"ח טיטולים ממטרה לע"נ אייל בז'הבה ז', ולרפואת טוהר בת שני שרה
אנצ'זודה ואדים חמימים, לע"ב שמעון בן לאלה
அகாத மோச்மக்க லிஶுதை தெரு பெட்டு (பெட்டு தெரு வேடு):
அகாத மோச்மக்க லிஶுதை தெரு பெட்டு (பெட்டு தெரு வேடு):
גמ"ח כיסאות שלוחנות ומזערניים גמ"ח פלאטה של שבת:
גמ"ח כיסאות שלוחנות, כסאות ג' טפחים, כסאות גודלים:
גמ"ח כיסאות שלוחנות מפותת שלוחן וכלי הגשה:
גמ"ח מוצצים ובקבוקים:
גמ"ח להמסת אבנים בכלויות, החזרת פרקים למקום, וקיבוע:
מקאן, אנצ'זודה, משאבת חלב ידע/חשמי לע"נ אסתר בת ג'יה
איסוף וחילוק מזון למשפחות:
גמ"ח מכשיר ניוט וויז WAZE:

HARSHMUEL.COM TASHMA.NET

sharabymail@gmail.com

TEL: 0542002882